

Ekosystem Post-Apocalypsis

Michał Krawczak

Koncepcja instalacji Post-Apocalypsis nie tylko realizuje zasadę transdyscyplinarnego procesu twórczego, jest również wypadkową ekosystemowego myślenia o relacji człowieka, natury i technologii. Praca nad nią opierała się na projektowaniu zespołowym, w którym każdy z uczestników, wprowadzając swoje kompetencje artystyczne i merytoryczne, był jednocześnie gotowy na negocjowanie wspólnych płaszczyzn porozumienia. W taki sposób powstała wyjątkowa przestrzeń interaktywna, która zaprzecza idei hierarchizacji mediów, struktur czy aktu wykonawczego, które charakteryzowały klasycznie rozumiany teatr. Ten heterarchiczny, a więc oparty na relacjach sieciowych i horyzontalnych, proces staje się nowym performatywnym, dialogicznym i otwartym paradygmatem tworzenia. Jest to bardzo istotne założenie z perspektywy idei, która przyświeca instalacji. Współtworzenie przestrzeni przez różnych artystów, inżynierów, badaczy stanowi ucieleśnienie tego, do czego wystawa chce skłonić odbiorcę – głębokiego przemyślenia jego przestrzennej, somatycznej i wraźniowej relacji wobec technologicznie zapośredniczonej natury.

Otoczająca widzów audiosfera w Post-Apocalypsis tkana jest z danych pogodowych pobieranych na bieżąco z wybranych punktów na Ziemi, które stanowią ważne miejsca ludzkiej ingerencji, w sposób istotny wpływającej na zmiany klimatyczne i geologiczne. Odbiorcy zanurzeni w pogodzie sonifikowanych danych, włączani są bezpośrednio w biotechnologiczny ekosystem. Tym samym przestrzeń instalacji ulega terytorialnemu rozproszeniu i sprawia, że widzowie poddani są efektowi percepcyjnego poszerzenia. Wprowadzone w obręb instalacji elementy natury – stechnologizowane drzewa – poprzez interfejsy przewodnictwa kostnego – komunikują romantyczne i polityczne konfesje, które niosąc ze sobą lokalny, narodowy i tożsamościowy potencjał, rozpadają się pod wpływem zaburzeń transmisji. Błędy i przepięcia elektroniczne, które pojawiają się w akcie komunikacji pomiędzy widzem i technonaturalnym otoczeniem, współbrzmia z dynamicznymi stanami atmosferycznymi, tworząc wrażenie podwyższonego stanu zagrożenia.

Post-Apocalypsis jest więc próbą zmierzenia się z nowymi definicjami przestrzeni, przed którymi staje współczesny człowiek pogrążony w ekosystemowych narracjach. Projektowanie

przestrzeni w tym przypadku nie ma więc charakteru tworzenia osobnego miejsca, w którym znaczenie mają definicje lokalności, narodowości i tożsamości, ale sfery niestabilnej i podatnej na zmiany wywoływane zarówno zewnętrznymi, jak i odśrodkowymi bodźcami społecznymi, politycznymi, czy technologicznymi.